

Poëziespektakel 'Achterom'

Spelenderwijs

Achterom, op tournee langs diverse CC's, op 3/12 in Passa Porta, Brussel.
www.vonkenzonen.be

Poëzie op een podium?
Het hoeft niet uit te monden in saaie declamatie. In hun multimediale voorstelling *Achterom* koppelen de vijf Achterafgedichten van *De Morgen* speelsheid aan diepgang.

DIRK LEYMAN

Een jaar lang beten vijf jonge Vlaamse dichters zich vast in de actualiteit om er gloedvolle poëzie uit te puren. Maarten Inghels, Ruth Lasters, Delphine Lecompte, Michaël Vandebriel en Max Temmerman gaven elkaar het estafettestokje door en schreven een fel gesmaakte reeks Achterafgedichten in *De Morgen*. Hun averechts jaar-overzicht resulteert nu in het poëtische totaalspektakel *Achterom*, dat vrijdagavond zijn première kreeg in de Antwerpse Arenberg.

Tachtig minuten vol vaart, visuals

en ook muziek, zo had het vijftal beloofd. En dat kregen we. Eerst zaten ze nog veilig verschanst achter een lange tafel, met een opflikkerend laptopje in hun midden, alsof ze aan een streng juryberaad begonnen. De tafel echter stond er niet zomaar: het lange, witte tafellaken fungeerde mee als canvas voor hun teksten en video's.

Vervolgens traden ze een voor een gracieus op het voorplan, terwijl achter hun rug de beeklijvendste beelden van 2013 voorbij gleden én de brave Vlaamse folk van De Held en Isbells-frontman Gaëtan Vandewoude af en toe schuchter meepreveld.

Verontwaardiging

Max Temmerman beet de spits af met een gedicht over Roger Raveel, koningin Beatrix en "andere instituten die ten einde lopen": "Dichter bij huis ging een knokige reus bij ons vandaan / De oude schilder stierf en over het land regende het scherven van spiegels en witte vierkanten." Temmerman, die onlangs zijn tweede dichtbundel *Bijna een Amerika* publiceerde, bleek de perfecte opener en kluisterde de zaal meteen aan zijn lippen. Met tedere spatjes melancholie en prachtig gelooide stem dichtte Temmerman opvallend vaak over afscheid nemen.

Bij Michaël Vandebriel overheerste een licht frivole elegantie, zelfs bij de

in première: de Achterafgedichten van 'De Morgen' live gebracht

de diepte in

● Maarten Inghels op het podium tijdens *Achterom*. Hij bracht maatschappijkritische gedichten met een perfect gevoel voor timing. © DAX GEYSKENS

zwaarste onderwerpen. Na een minipoll met het publiek over de Sinkenfoor werd het plots wrange ernst, toen hij de bootvluchtelingen van Lampedusa aan wal haalde en de onverschilligheid van de zonnebadende registreerde. "Daar bij

de rotsen ontbloot ik mijn borsten waarin zich kronkelende slangen / hebben vastgebeten ik laat me zakken in het blauwe water zoek de bodem." Subtiel mooi moment ook toen Vandebriel het Depeche Mode-riedeltje

'Any Second Now' uit zijn iPhone plukte en zijn gedicht 'En nu' zelf muzikaal begeleidde.

Ruth Lasters – met blote schouderpartij en zwart kleedje – wist met haar verontwaardiging geen blijf. Regelmatig

stond ze te trillen van woede bij het zoveelste aangeklaagde onrecht: van "vrouwen die in een keurslijf worden geperst" tot "het oneerlijk verdeelde geluukskapitaal". Ze verontschuldigde zich ontwapenend voor de boosheid die in haar verzen sloop, zoals in 'Recht', een gedicht over de hyperconservatieve abortuswet in Ierland.

Ook Maarten Inghels – met steeds hoger optorende kuif én een nieuw maatpak – koos voor maatschappijkritische, vinnige gedichten. Perfect van timing bracht hij ze met grote gretigheid. Al milderde hij het sérieux door op het podium zijn eerste 'selfie' te nemen. Zo schoven er wel vaker rustpunten en knipoogjes doorheen de voorstelling.

Gebroken ritme

Toch was het vooral Delphine Lecompte die de show stal met sonoor gebrachte gedichten vol absurde verwondering en surrealistische bokkensprongen, waarin ze vooral ook zichzelf in in haar hemd zette. Wie anders dan Lecompte is in staat om klokkenluider Snowden in een adem te confronteren met "transseksuele coniferenscheerders", "balsturige orkaverzorgers" en "tragische kiwi-sorteerders"? De "hemeltergend egocentrische" Lecompte toonde ook haar zwak voor de verstoten koningsdochter Delphine Boël, ondanks "haar papier-machégedrochten".

Zo kwamen de vijf uiteenlopende dichterspersoonlijkheden fraai tot hun recht in deze sprankelende voorstelling.

Voor Delphine Lecompte stal de show met gedichten vol absurde verwondering en surrealistische bokkensprongen

die misschien nog iets strakker aan de teugel moet. Teveel à-coteetjes met het publiek breken immers het ritme. En ook de goed gekozen visuals bleven aan het eind in de herhalingsmodus hangen. Een struikelsteen blijkt soms de al te knusse muziek van De Held, die te weinig toevoegt aan het geheel en eerder als sfeerbreker dan als sfeerbevestiger fungeert. Een partij soundscapes zou hier vast wonderen doen. Ondanks deze schoonheidsfoutjes verenigt *Achterom* moeiteloos speelsheid met diepgang. En ja, na afloop spookt dat dekselse 2013 – met zijn Filippijnse tyfoon, zijn Syriëdrama's en zijn Europese crisis – nog lang door je hoofd.